

(Priloga Vrtou.)

Št. 8.

Ljubljana, dné 1. avgusta 1903.

XI. tečaj.

Izgubili smo očeta!

Izgubili smo 20. julija ob štirih popoldne katoličani svojega najboljšega očeta. Umrli so nam v Rimu sveti oče, papež **Leon XIII.** Zelo je pretresla ta novica ves katoliški svet. Malokrat se nam zdi cerkveno zvočenje tako milotožno, kakor se nam je glasilo one dni.

Kadar umrje skrben oče v družini, se nekaj dni dobri otroci pogovarjajo le o svojem pokojnem očetu. Zopet in zopet ponavljajo, kako jim je bil dober, kako se je trudil zanje, kako

jih je ljubil; drug pred drugim naštevajo, kdaj in kje pa kako jim je napravljajl posebno veselje. Zlasti pa najraje ponavljajo one besede, ki jih je govoril v zadnji bolezni, ob zadnji uri. Enako se zdaj govori in piše po vesoljnem katoliškem svetu o lepi in srečni smrti Leona XIII. Dobri otroci sv. katoliške cerkve kar pozabiti ne morejo svojega tako blagega, modrega in plemenitega očeta; saj se še nekatoličani čudijo vrlinam in čednostim vzvišenega pokojnika in javno priznavajo svoje izredno spoštovanje.

Vem, da so se vsi vrli čitatelji našega „Angelčka“ tudi pridružili navdušenim častilcem slavnega Leona XIII. in v svojem mladem srcu milo občutili to britko izgubo. Upam torej, da bo zadostovalo, ako vas urednik opozori le še na prelepi nauk, ki naj si ga vsakteri posname iz tega pretresljivega dogodka.

Smrt sv. očeta je bila lepa, vesela, srečna! Z mirnim srcem so jo pričakovali. In kaj jim je dajalo toliko zaupnost in srčnost v zadnjih trenutkih? Sami so nam razodeli zlasti v teh le besedah: „Pri vseh rečeh sem ravnal zmerno“, in pa: „Vedno sem poslušal glas svoje vesti.“ — Torej čisto, nedolžno, delavno in zaslug polno življenje jim je bilo največja tolažba na zadnjo uro. Vsak, kateri hoče mirno in srečno umreti, posnemaj velikega papeža Leona XIII!

Golobček sv. očeta.

Kako preprosto-detinsko srce so imeli sv. oče Leon XIII., razvidimo iz tega-le dogodka. Imeli so goloba, ki je bil tako privajen, da je vsako jutro priletel na okno njih spalnice. Sv. oče so mu vsak dan dajali hrane. Ko je v zadnji bolezni golob zopet priletel, je našel zaprto okno papeževe spalnice. S kljunom je golobček pričel trkati na okno. Sv. oče so slišali trkanje in zapovedali, da naj se odpre okno. Golob je priletel v sobo in se vsedel na bolnikovo posteljo. Sv. očetu so prišle solze v oči in s tresočo roko so gladili goloba.

Izredno lepa čednost.

7. Vzroki nehvaležnosti.

Čudno! Tako lepa čednost je hvaležnost do Boga in do ljudi, pa je vendar toliko nehvaležnikov na svetu. Od kod to? Več je vzrokov, iz katerih prihaja grda nehvaležnost. Oglejmo si vsaj nekatere najjimenitnejših, da jih bomo znali pravočasno odstranjati.

1. Večkrat je vzrok nehvaležnosti — neolikanost. V dobrih hišah učijo otroke že v zgodnji mladosti, kako se morajo zahvaljevati Bogu in ljudem za prejete dobrote. Večkrat jim pripovedujejo, kako naj se dostojno vedejo v cerkvi in pred ljudmi, ter še posebej zatrjujejo, kako se morajo zahvaljevati za vse darove, katere prejemajo od Boga in ljudi. Pa dobri starši tudi skrbno pazijo, ali otroci izpolnjujejo njih ukaze. Pa kaj pomaga, ko je pa toliko otrok na svetu, ki nimajo poslušnih ušes za lepe nauke svojih vzgojiteljev!

Španski kralj Alfonz je opazil, da nekateri njegovih plemičev ne molijo nič pred jedjo in po jedi. To zeló užali dobrega kralja; zato sklene na poseben način jih poboljšati. Povabi jih na kosilo h kraljevi mizi. Vsi veseli radi tolike časti se lepo oblečejo in pridejo točno ob določeni uri. Kralj jih prijazno sprejme in jim odkaže sedeže blizo sebe. Potlej pa kar sede in začne jesti ter nalašč opusti molitev pred jedjo; seveda se tudi izmed povabljenih plemičev nobeden ne zmeni za molitev. Med kosilom pa pride neznan berač in meninčebinič sede za mizo pa je in pije, ne da bi koga prosil dovoljenja; še pogledati noče nikogar. Plemiči osupnejo in strmé radi tolike predrznosti in surovosti in že so pripravljani, da bi iz obednice vrgli neotesanega gosta. Kralj se kaže tudi užaljenega zavoljo take divje predrznosti in vpraša služabnike, je li kaj prosil koga, če se sme pridružiti h kraljevi mizi. Odgovoré mu, da ne. Plemiči ga že hočejo zgrabiti; kralj pa zapové, naj mirujejo. Ko se je berač najedel in napil, si obriše usta ter zapusti dvorano, ne da bi koga pozdravil ali zahvalil. Zdaj ne morejo plemiči

najti dovolj besedi, da bi označili to ostudno predrznost in divjo neolikanost beračevo. Nato pa vstane kralj in resnobno reče: „Vi ste nevoljni in ogorčeni radi predrznosti tega berača, in sicer po pravici! Pa mar li vi delate drugače? Ali se vi, ki hočete biti olikani, vi, ki ste iz najstarejših plemenitih rodovin na Španskem, ne vedete enako predrzno in nesramno proti Bogu, kakor ta berač, katerega ste hoteli vreči iz moje palače zato, ker je kar jedel in pil, pa nič prosil in se nič zahvalil? Ali ni to nesramno žaljenje Najvišjega, če sprejemate njegove dari, jed in pijačo, brez prošnje, brez zahvale? To mora biti drugače!“ Kar okameneli so plemiči in odslej niso več zanemarjali molitve pred jedjo in po jedi.

Kaj ne, berač je bil neolikan, ker se ni zahvalil kralju za kosilo, plemiči pa so bili še bolj neolikani, ker se jim ni zdelo vredno, da bi zahvaljevali Boga za njegove darove. Neotesani, neolikani in surovi, pravi divjaki bi bili tudi vi, ako ne mislite biti hvaležni svojim dobrotnikom v nebesih in na zemlji.

2. Čestokrat je nehvaležnosti kriva lahkomišljenost, malobrižnost in lenoba. Ljudje navadno niso hudobni in zanikarni iz veselja do hudobije, marveč zato ne izpolnjujejo božje postave, ker se jim ne ljubi, ker se nočejo premagovati, ker se nočejo truditi. Šaj je Jezus sam rekel: „Volja je dobra, meso je slabo.“ Kakor druge dolžnosti, tako opuščajo tudi hvaležnost taki površni, zanikarni in leni ljudje.

Torej vneti in goreči bodite za vse dobro, in prepričan sem, da si boste v veliki meri pridobili prelepo čednost — hvaležnost. No, saj radi lenobe vas mislim še posebej vzeti v roke, kadar se ponudi priložnost.

3. Navadno pa je nehvaležnosti kriva splošna izprijenost srca. Srce, v katerem vladajo grde strasti mesto čednosti, nima nikakoršnega prostora za lepo hvaležnost.

Med vsemi strastmi pa je hvaležnosti najbolj nasprotna prevzetnost. Prevzetnik vse dobro sam sebi pripisuje, svoji pridnosti, svojemu prizadevanju; nehvaležen je najprej Bogu. Zato sem že rekel o drugi

priložnosti, da prevzetnost hudobnih angelov v nebesih je bila pravzaprav nehvaležnost, ker niso hoteli ponižno priznati, da svoje tako velike prednosti so prejeli od Boga in da le njemu se imajo zahvaliti za vse, kar so in kar imajo. Prevzetnež pa tudi ne priznava dobrot, ki jih prejema od zemeljskih dobrotnikov, marveč ošabno si domišlja, da mu morajo dajati ali streči. Prevzetni in izprijeni otrok si misli in govori: „Saj oče in mati mi morata dati, morata skrbeti zame, saj sem domač.“ Prevzetni in zlobni kristjan se šopiri in govori: „Zakaj bi bil hvaležen duhovnikom, saj so za to poslani, saj je to njih dolžnost, da skrbé za naše duše.“ Prevzetni in popačeni učenec se že vzdiguje, češ: „Čemu bi bil hvaležen učiteljem, saj so zato nastavljeni in plačani, da nas učé.“ Še ošabni in zane-marjeni berač modruje: „Bog je ustvaril svet za vse ljudi; bogatirji so dolžni, da nas podpirajo, zakaj bi jim neki moral biti še hvaležen?“ Sploh prevzetnjak méni, da so le drugi dolžni streči njemu, on pa ne drugim; še veseli naj bodo, da jim ne stori nič hudega.

Prav lepo nam opeva to žalostno resnico Stritar v basni o volku in žrjavu:

V goltancu kost je volku obtičala,
Izpraviti nikakor ni se dala.
Zdravnika išče; pride mu žrjav. —
„Pomagaj! Dal ti bodem, kar je prav.“
Žrjav veli: „Odpri, kar moreš, žrelo!“
In s kljunom seže vanje, z glavo celo,
Ter kost izdere. — „Zdaj plačilo moje!“
Volk nehvaležni drugo zdaj zapoje:
„Ni to dovolj plačila, da sem glavo
Iz žrela pustil celo ti in zdravo?“

Pevaj, pevaj!

Pevaj, pevaj
Ptíček ti,
Saj si lahko
Brez skrbi.

Prosto skačeš
Naokrog,
Hrane dá ti
Dobri Bog.

Da bi jaz bil
Kakor ti,
Pel bi hvalo
Mu vse dni!

Taras Vaziljev.

Kraljiček.

Kraljiček prileti na plot hišnega vrta in gleda, kako pobira domači golob po tleh proso, katero mu je bila gospodinja natrosila za zajutrek.

„Privoščiš tudi meni par zrnč?“ poprosi kraljiček goloba. Ta ga ponosno pogleda, prikima z glavo in reče: „Le pridi pobirat! Tako majhen mož, kakor si ti, mi ne more narediti mnogo kvara.“ Kraljiček zleti na tla in jame zobati.

„Zakaj si tako majhen?“ vpraša golob. „Poglej mene! Nisem li res lepe postave? Desetkrat večji sem od tebe, in kako znam leteti! Poglej moje perje, kako se v solnčnih žarkih lesketa zelenkasto in modro. In ti? komaj nekoliko večji si kakor palec moje gospodinje, kadar mi nasipa piče. Vsak del na tebi je kratek, in kako žalostne barve je tvoje perje!“

„Pritrdim“, odgovori kraljiček pohlevno, „da govoriš resnico. A kaj si hočem, ko me je vendar ljubi Bog tako ustvaril. Toda znal bi ti pripovedovati, kolikokrat mi je že ravno moja majhna postava bila rešiteljica v smrtni nevarnosti.“

„Ni mogoče!“ začudi se golob. „Tvoja majhna postava bi te bila že večkrat rešila? Ne morem tega umeti.“

Že hoče kraljiček golobu pripovedovati nekaj dogodkov iz svojega življenja, kar se zasliši nad njima v zraku čudno frfotanje. Predno se golob zavé, smukne kraljiček skozi majno špranjo gostega plotu v vrt in se skrije za nizkim grmičem. Kmalu je bil tudi golob spoznal pretečo nevarnost, a prepozno. Zastonj je utikal glavo skozi špranjo, pri kateri je bil izginil kraljiček, in zastonj si je v tem trenutku želel njegove majhne postave. Spoznal je, da ni imel prav, ker je bil prej tako malovredno ocenjeval drobnega ptička in tako ošabno povzdigoval svoje telesne vrline; spoznal je, da ima v vesoljnem stvarstvu tudi najmanjša stvarca svoje pravo mesto, katero ji je odkazal modri Stvarnik sam. Hip kasneje je že jastreb odnesel goloba, kate-rega je usmrtil z ostrim kljunom.

Silvester.

Pred novo mašo.

Kdaj pa boš pel novo mašo, letos ali drugo leto?“ izpraševali so Kosov boter Zajčevega Pavla.

„Letos, letos!“

„Čast Bogu! No, potem te bo pa že treba vikati. Veš, prej te pa ne bom, pa saj sem te držal pri sv. krstu.“

Veselo je bilo vse te novice. V prvi vrsti seveda starši in svojci. Precej se je pričelo pri Zajčevih pospravljanje in snaženje.

Vse, vse: hiša in deloma tudi druga poslopja so se prenovila.

Poleti je bil pa res Pavel posvečen v mašnika. Prišel je domov, tako mil, tako lep kakor sam angel iz nebes. In razprostiral je roke nad svojci in rojaki in blagoslavljal jih je.

Približal se je slavnostni dan nove maše. To se je pa tudi poznalo pri Zajčevih. Kar čez noč je vzrastel cel gozdič vitkih mlajev, ozaljšanih z raznobojnimi zastavicami, opletenih z venci iz zelenine in pestrimi cveticami; vse je migljalo, vse se svetilo. Mala triletna sestrice, družica novomašnikova, Lenica, je kar od veselja poskakovala in tleskala z rokami.

Obstane. Nekaj jo je zmotilo v nedolžnem veselju — ugledala je črnega murčeta.

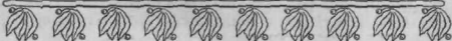
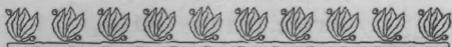
„O ti revež ti!“ vzdihne, „vse je tako lepo, vse belo, vse osnaženo, ti pa tak!“

„Me vse štiri: jaz, Milka, Julka in Anica imamo za jutri lepa belorožasta krilca, ti pa tako črn. Murče, kar z menoj pojdi, da te osnažim in umijem. Bel in lep moraš biti jutri, ko bo pel naš Pavle novo mašo.“

Gori za vratom ga je prijela za dlako in kožo — ne baš prav rahlo — in vlekla ga notri v vežo. No, prav rad ni šel, vendar se ni bogve kako branil.

„Tu čakaj! dokler vsega ne znosim skupaj.“

In čakal je stari murče. Lenica pa je prinesla — pa kaj pravim prinesla, privlekla in pridrsala velik stol. Da se ji je pri tem odvezal trakec pri čevljicah, no to

ni bilo nič hudega. Malo pomahala je z nožico in bila je bosa. Poleti bos biti, to je pa ravno prijetno.

Voda, milo, goba, tudi to se je počasi spravilo skupaj. „Glavnika bo tudi treba, da ga počešem kosmatinca, ko ga dobro umijem.“

Ravno dobro se spravi na delo in z gobo umiva gobec pohlevnemu murčetu, kar stopijo iz sobice mati praznično oblečeni. K sv. spovedi so se bili namenili, da bodo jutri prejeli Zveličarja iz rok svojega otroka — novomašnika.

„Kaj pa ti je, ti dete neumno? Kaj pa počneš z mrcino pasjo, grdo?“

„Mama, umila ga bom, da ne bo jutri tako grdo črn in zmršen, ampak lepo bel in počesan. Saj bodete tudi vi nas umili in počesali, predno pojdemo v cerkev.“

„Beži, beži, česa se spomniš; kedaj si videla, da bi kdo črnega psa belo umil — prazno delo. — Poberi se, grdoba!“ poceptajo mati in murče stisne rep med noge pa se prihuljeno pobere iz veže.

Na spoved so mislili Zajčeva mati, ko so polagoma stopali proti domači cerkvi. V te misli so se pa vrivale zopet druge. „Česa se ne zmislil otrok“, takisto so zamrmrali, — „brezvspešen trud!“ Zopet so se zmislili na sina Pavleta. „No, mnogo sem skrbela, mnogo štedila, mnogo molila, čast Bogu, ni bilo zaman, ni bil prazen trud. Lenica, to dete! Naj bo to njeno današnje prazno delo prvo in — zadnje!“

Ferdinand Gregorec.

Mak ob žetvi.

Solnce vroče pripeljalo
K nam poletje v vas je,
Že ponosno v polju ziblje
Se rumeno klasje.

Tu je žetev, dan plačila —
Mak gizdavi, kje si?
Le glavico prekošato
K zemljici povesi!

Prej žarel na njivi plodni
V rdečem si sijaju,
Zdaj so vroči, resni časi,
S slavo si pri kraju.

Daj, kar si prigospodaril!
Ali mak se skriva
In poveša prazno glavo,
Ko ga kara njiva.

Tatjan.

Njegove sanje.

Miroslavček, mašni strežnik,
Čudne sanje je imel,
Da pred vrata je nebeška
V noči trudoma prispel.

Srečno za motvoz potegne
Tam nad vratmi iz zlatá —
Kmalu s ključi sveti Peter
Odpiraje zarožlja.

Ko odpre, pa dečka vpraša,
Kdo da je in kaj želi.
Brez strahu, samozavestno
Deček mu odgovori:

„Sem pri tisoč mašah stregel,
Bil pobožen, tih vsekdar,
Resno, vzgledno sem se vědel,
Vědi, rajski ti vratar!“

Ali Peter máje z glavo,
Kakor da bi ne verjel:
„Ti si toraj deček - strežnik?
Tacih nisem prav vesel!“

Pa odpriva večno knjigo,
Kaj zapisano je tam,
Morebiti pa ne kaže
Tam najboljše vsak zaznam.“

In prebira list za listom, —
Deček v strahu trepetá —
Vendar pa naposled najde,
Kar je storil strežnik ta.

Od vseh svetih maš je bilo
Vpisanih le trideset,
Druge vse so izgubljene, —
Jih ne najdeš za ves svet.

Dečku Peter zdaj našteva,
Koliko zagrešil je,
Koliko da je izgubil,
Ko le druge smešil je.

„Si pri maši bil hinavski,
Deček, osemkratdeset;
Mislil le: naj reče ljudstvo,
Da pobožen sem in svet.

Stokrat pa si se prepiral
Brez ljubezni, brez časti,
Druge sramoteč si menil,
Da si prvi strežnik ti.

In razmišljeno si molil,
Vědi: sedemdesetkrat;
Pri darovih si pozabil,
Da je strežnik vsak — tvoj brat.

Mnogokrat kolen upognil
Pred oltarjem nisi ti,
Pa si vedel, da neskončni
V tabernaklju Bog živi.

Štirikrat pa nisi molil
Vpričo živega Boga,
Ko je pod podobo kruha
Prišel na oltar z nebá.

Britke muke v temnih vicah
Čakajo te, deček moj,
Da čez leta te popelje
K večni Luči angel tvoj.“

To mu Peter je govoril,
Pa je šel — zaklenil raj,
On pa vdrl se je in zgrudil —
Ne! Prebudil se je zdaj . . .

A poslej je Miroslavček
Res pobožen strežnik bil,
Saj je bal se, da bi v vicah
Res se kdaj ne pokoril.

Prevél Radoslav.

Veslarjev Cvetko.

Veslarjev Cvetko je bil cvet razposajene vaške dece. Občeznano je bilo, da ga ne drži noben plot. A tudi njegova predrznost je bila baje brezmejna. Če je bilo treba izvršiti kako nerodnost, bil je on prvi, ki jo je izvêdel in na kogar je vedno padla krivda.

Branjevcev osel je Veslarjevemu Cvetku vedno rojil po glavi. Nekega dne se mu je vendar ponudila zaželjena prilika, da ga je dobil v roke. Vzel je pastirjev bič in zajahal „zabitega osla“, kakor ga je nazival. Pregarjal ga je semtertja po travniku poleg vasi in ponosito kakor general med vojaki jezdaril med vaško deco. Toda Cvetko še ni bil zadovoljen s počasnim jezdarjenjem. Ošvrknil je potrpežljivega osla parkrat z bičem, da se je spustil v tak dir, da se je Cvetko že bal, da ga vrže raz sebe. Končno ga je vendar ustavil, zavil zopet proti vasi in pošteno ošvrkal ubogo žival, da bi tako v urnem galopu privršel med vaško deco ter jo oplašil in razkropil.

Toda osel, kateremu se je pri gospodarju branjevcu boljše godilo, je imel tudi svoje muhe. Spustil se je v silnem diru tja, odkoder je bil prihitel prej. Vaška deca se je urno razkropila na vse strani, osel pa jo je udaril proti domu s Cvetkom vred, ki ga je zaman poskušal ustaviti. Potem pa je osel skočil čez vaški potoček pa zadel z Cvetkem ob drevesno vejo, ki mu je nadležnega jahalca posnela s hrbta in posadila prav v dokaj globok jarek.

Ves moker in nevoljen se je izkopal Cvetko iz vode. Ukrepal je, kaj mu je sedaj storiti. Domov mu ni iti, šel bode raje v grmovje nad vasjo, saj se mu bode obleka ob taki vročini gotovo kmalu posušila. Toda, sedaj je pogrešil — slamniki. Izvestno ga je odnesla voda, ki teče skozi vas mimo njegovega doma...

Ko je baš to razmišljal, pridrvi se radovedna deca, ki zažene glasan krohot, ko ugleda Cvetka. Ta je zažarel v lice ter ni vedel, bi se li jezil nad „zabitim oslom“, ali nad svojimi, sedaj tako veselimi vrstniki, med katerimi je poprej tako ponosno jezdaril in ki so

sedaj še preprečili njegov naklep, da pravočasno dobi slamnik.

V tem pa prihite ob potočku Cvetkova mati. Do njih je priplaval Cvetkov slamnik, ko so prali ob potoku. Zato so nič dobrega sluteč pohiteli ob vodi navzgor.

„Cvetko, skrij se!“ vpili so mu poredneži na vsa usta.

Toda Cvetko je imel v čevljih vsepolno vode in ves premočen je uvidel, da ni niti misliti na beg. Zato je skesano počakal mater, ki so mu poleg kopice dobrohotnih opominov prilastili še tudi nekaj gramov leskovega olja.

—è.

Moj kozel.

Vi torej niste poznali mojega kozla? Škoda, gotovo bi vam še sedaj smeh uhajal, da ste ga kedaj videli. Oče so ga kupili od sejarja Pusta ter ga izročili meni v oskrbo. Pa sem tudi skrbel zanj, kolikor je bilo le mogoče. Dokler je bilo zunaj premrzlo, sem mu nosil v hlevček krme in vode, a tudi soli je dobil slednji dan polno pest. Ko je pa jelo sijati solnce topleje, takrat sva šla pa na pašo. Hej, to je bilo veselje! Vsi soslednji otroci, moji součenci, so naju spremili, in kozel, videč, kako čast mu izkazujemo, je vzdignil glavo visoko, da mu je brada prosto migljala, in korakal je ponosno kakor general pred vojaki. Ko smo pa prišli do gozda, nas je zapustil ter šel obirat grmovje. Pustili smo ga in se šli skrivat. Pa smo se kmalu naveličali, kajti ko je zaklical Potrpinov Jože: „Igrajmo se vojake“, smo bili že vsi za to. Jože je bil izvoljen poveljnikom, kajti on je znal po vojaški poveljevati, ker ga je naučil njegov brat Francek, ki je prišel lansko leto od vojakov. Mene so pa izvolili za trobentača, ker sem imel trobento, katero mi je prinesel preteklo

leto Miklavž. Vsi drugi so bili vojaki in vstopili so se v vrsto. Jaz seveda sem stal ob strani.

„Desno kre-ni!“ zakliče Jože in kakor eden smo se obrnili vsi na desno. „Regiment sto-paj!“ in odkorakali smo po travniku pri gozdu.

„Trobentač!“ se je glasilo zopet povelje in za-trobil sem, kar se je dalo. Kar priteče kozel do mene in prične korakati z nami. Začetkoma sicer ni stopal tako kakor mi, pa vedno bolj in bolj; nedolgo — in že je stopal pravilno kakor mi. Ej, to je bilo veselja! Kotarjevemu Tinetu je tako ugajalo, da se je od smeha valjal po travi, posebno še, ko je videl, da je na po-velje „Regiment, stoj!“ tudi kozel obstal kakor pribit. Tudi povelje: „V tek!“ je poznal, kajti takrat je tekel z nami boljše kakor Šikovčev Jernejček, kateremu je zmanjkalo sape vsakih deset korakov.

Odslej smo pa vsak dan težko čakali, da je mi-nula šola. Naloge smo doma še izvršili, potem z kozlom v gozd, kjer smo ostajali do večera. Nekega dne pa si domisli Potrpinov, da mora kozel tudi „butati“.

„Saj res! Dobro! Le naučimo ga!“ smo klicali in takoj smo ga vzeli v uk. Začeli smo ga suvati v glavo. Kozel se je ogledoval začetkoma začudeno, potem pa je jel nastavljati glavo, a naposled se je začel še zaganjati in — to smo hoteli. Sedaj je znal vse! Četudi je tega ali onega vrgel po travi, kaj to? Nasmejal se, vstal je in skakal dalje. Ej, lepo je bilo življenje tam na pašniku poleg gozda v bližini svežega studenčka!

Nekega popoldne, ko smo se naveličali korakati, in smo se skrivali, jo je pa kozel popihal domov. Pogrešili smo ga šele, ko je nastopil večer. Skrbeč pridem domov. Še danes, ko je že vendar več let tega, nisem pozabil, kako so me oče sprejeli.

„Tako čuvaš kozla? Tako?“ so se hudovali, „tako ga varuješ, da je pohrustal in polomil po vrtu vse zeljnate glave?“

Ko sem začul besedo zelje, mi je postalo vroče, kajti vedel sem, kako skrbe oče za zelje in kako radi ga jedó. Jel sem jokati.

„Naj bo!“ so rekli oče, „za sedaj ti bodi odpuščen.“ — Oh, oče! Ljubi, najdražji oče, kako dobri, usmiljeni ste bili vi!

„Toda“, so nadaljevali, „če ti pa še enkrat uide in naredi kako škodo, ga prodam.“

Zazeblo me je po vsem životu, kajti dobro sem vedel, da oče to brezpogojno tudi storé, kar obljubijo, in zatrdno sem sklenil čuvati in čuvati svojega kozla.

Pa čez štirinajst dni je zopet — prišel pred meno domov. Zopet smo korakali — kozel seveda z nami — in ko smo se pričeli skrivati, sem ga pozabil privezati, kakor je nasvetoval Štihov Janez. To pot je pa snedel zadaj za hišo tri lepe, cvetoče vrtnice. Nič ni pomagalo, ne jok, ne stok in ne prošnja. Ko smo prišli čez nekaj dni spet pri gozdu skupaj, se nam ni ljubilo igrati se, kajti ni ga bilo več: mojega modrega, učenega in — snedenega kozla ...

Mihael R.

Kadar beli dan napoči ...

Kadar beli dan napoči,
Razpršijo se megle,
In po vasi v slednji koči
Se prebujajo ljudje.

Ah, ve moje mlade sanje,
Ki še spite tak sladkó,
Ah, vzbudite se, saj dan je,
Solčni žarki v dušo vró.

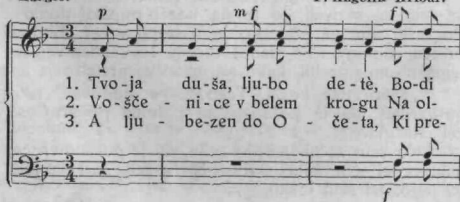
Gradiški.

Srcé — oltar.

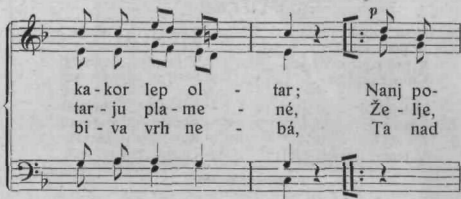
Adagio.

P. Angelik Hribar.

1. Tvo-ja du-ša, lju-bo de-tè, Bo-di
2. Vo-šče - ni-ce v belem kro-gu Na ol-
3. A lju - be-zen do O - če-ta, Ki pre-

ka - kor lep ol - tar; Nanj po-
tar - ju pla - me - né, Že - lje,
bi - va vrh ne - bá, Ta nad

la - gaj mis - li sve - te, Grešnih
dvi - ga - jo - če k Bo - gu, V prsih
vse ti bo - di sve - ta, Bo - di

p Nanj po - la - gaj *mf* mi - sli sve - te,

ritard. *f* mi - sli pa ni - kdar kdar.
tvo - jih naj go - ré ré.
ve - čna luč sr - cá cá.

Gre - šnih mi - sli *ritard.* *f*

I.mo.	II.do
-------	-------

Muren.

Uren prišel muren
Je pred luknjico,
V grdo bil zavit je
Črno suknjico.

„Le počakaj, čriček,
Kmalu bodeš moj,
Če se tudi skrivaš
V temni domek svoj!“

Pa je prišel mimo
Deček zalih lic,
V luknjico je zbežal,
Skril se murnov stric.

Z bilko je podrezal
Deček v njega grad,
Kmalu je pokazal
Glavo spet in vrat.

Gradiški.

Kratkočasnici.

Gospodar priredi ob svojem imendanu poslom malo gostijo. Sluga Janez je izredno hitro posegal v skledo. Gospodar pravi: „Jez Janez, jez!“ — „Saj jem, gospod!“ — „Janez, ti ne ješ, ti žreš!“ *J. Korec.*

Dobljena stava. Miha stavi s prijateljem, da ne bo trideset dni nič jedel in trideset noči nič spal. Tretji dan ga pride prijatelj obiskat in ga vpraša, kako je že kaj z njegovo lakoto. — „O, nič hudega“, odvrne Miha; „zdaj po dnevi spim, in po noči jem“.

Rešitev demanta v 7. številki:

		B		
	b	o	d	b
M	a	g	d	a
B	o	g	ž	i
A	z	i	j	a
		I	v	i

Prav so rešili: Samsa Poldi, Sandka in Vidi; Lenček Eljica, učenka III. razreda v Škofji Loki; Kaligar Mjilka, učenka III. razr. meščanske šole, Kaligar Mjilica, učenka IV. razr., Kaligar Sorica v Ljubljani; Kogovšek Jakob v Dravljah; Šavnik Anica, učenka v Kranju; Pektaj Franica, Pezdír Tončka, Očakar Anica, Pekovec Franica, Potočnik Berta, Černe Tinca, Potokar Lojzka, Klemenc Pavelca, Hartman Genovefka, Ušenič-

nik Mici, Hajnrihar Dora, učenke III. b razreda vnanje uršul. šole v Ljubljani; Pogačnik Ana, Florian Jelica, Mayr Danila, Hlebš Mar., Pirc Zdenka, Lachainer Gabrijela, Pečnik Mihaela, Ješe Leopoldina, učenke III. razr. v Kranju; Gregorc Lojzka, učenka v Novem mestu; Kokalj Ferd., učenec III. razreda v Trzinu; Pušnjak Milka in Stanko, učenca na Cvenu; Brinovec Tončka v Gotovljah; Perc Stanko, učenec V. razr. okoliške šole v Celju; Krajnc Alojzija, učenka VI. razr. II. odd. pri Sv. Ani na Krumbergu; Grajland Karla v Novem mestu; pl. Premerstein Mici, Vidmar Helena, Peternel Julka, Jereb Ivanka, Krapš Katarina, Blaško Mici, učenke V. razr. v Idriji; Fon Val., Zupančič Jož, učenca III. razr. v Loki pri Židanem mostu; Svetina Ida, Franci in Stanko, učenci v Pliberku; Žargi Ivan, učenec II. razreda v Kamniku.

Odgovor na šaljiva vprašanja št. 7.:

1. V senco. — 2. Pod solnčnikom. — 3. Orehov nič, pač pa več jedrc. — 4. Drugo nogo drži kvišku.

Prav so odgovorili (vse): Kogovšek Jakob v Dravljah; Krajnc Alojzija, učenka VI. razr. II. odd. pri Sv. Ani na Krumbergu; (vse razun 3. vpraš.) Pogačnik Ana, Florian Jelica, Mayr Danila, Hlebš Mar., Lachainer Gabrijela, učenke III. razr. v Kranju; Žargi Ivan, učenec II. razr. v Kamniku; (vse razun 1. vpraš.) Kokalj Ferd., učenec III. razreda v Trzinu.